

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČSR ze dne 06.05.1983, sp. zn. 1 To 18/83, ECLI:CZ:NS:1983:1.TO.18.1983.1

Číslo: 2/1984

Právní věta: Výjimečně lze podmíněně propustit i odsouzeného, na kterém byla vykonána celá požadovaná část uloženého trestu odnětí svobody, tj. polovina (§ 61 odst. 1 tr. zák.), popř. dvě třetiny (§ 62 tr. zák.) započtením vazby, a který po právní moci rozsudku je již na svobodě. K rozhodnutí o podmíněném propuštění v takovém, případě je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se naposled vykonávala vazba, a to i tehdy, jestliže trestní věc náleží v prvním stupni do věcné příslušnosti krajského soudu (§ 17 odst. 1 tr. ř.).

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 06.05.1983

Spisová značka: 1 To 18/83

Číslo rozhodnutí: 2

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Podmíněné propuštění, Příslušnost soudu

Předpisy: 140/1961 Sb. § 38 ods. 1

§ 315 ods. 2

§ 331 ods. 1

§ 333 ods. 1

§ 334 ods. 1

§ 61 ods. 1

§ 62 141/1961 Sb. § 17 ods. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

K stížnosti krajského prokurátora v Praze Nejvyšší soud ČSR zrušil podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř. usnesení krajského soudu v Praze ze dne 30. března 1983 sp. zn. 1 T 32/79 a podle odst. 5 cit. ustanovení tr. ř. per analogiam přikázal obvodnímu soudu pro Prahu 6, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 1981 sp. zn. 1 T 32/79 byl obviněný I. N. uznán vinným trestným činem rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví podle § 132 tr. zák. a trestným činem podplácení podle § 161 odst. 1 tr. zák. a odsouzen k trestu odnětí svobody, pro jehož výkon byl zařazen do druhé nápravně výchovné skupiny. Dále mu byl uložen peněžitý trest ve výši 15

000 Kčs a stanoven pro případ jeho zmaření náhradní trest odnětí svobody v trvání 10 měsíců. Rozsudek nabyl právní moci dne 1. 6. 1982.

Obviněný I. N. podal dne 9. 8. 1982 žádost o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

Krajský soud v Praze usnesením ze dne 30. 3. 1983 sp. zn. 1 T 32/79 rozhodl tak, že podle § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. se obviněný I. N. podmíněně propouští z výkonu uloženého trestu odnětí svobody. Podle § 63 odst. 1 tr. zák. byla stanovena zkušební doba na tři roky.

Proti tomuto usnesení podal krajský prokurátor v Praze v zákonné lhůtě stížnost. V ní namítá, že napadené usnesení krajského soudu je v rozporu se zákonem, a to proto, že odsouzený I. N. nebyl dosud vůbec (ani v době podání žádosti o podmíněné propuštění) ve výkonu uloženého trestu odnětí svobody, ale jen ve vazbě, z níž byl po vyhlášení odsuzujícího rozsudku propuštěn na svobodu. Z tohoto důvodu neměl tedy krajský soud možnost hodnotit chování odsouzeného ve výkonu trestu z hledisek uvedených v ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. Podle názoru stěžovatele doba výkonu trestu začíná prvním dnem skutečného výkonu trestu a předpokladem je, aby odsouzený během tohoto výkonu prokázal polepšení vzorným chováním i poměrem k práci. Skutečnost, že odsouzenému se do doby výkonu trestu započítává doba trvání vazby, nemůže být s ohledem na kritéria výše uvedeného ustanovení tr. zák. rozhodující.

Pokud krajský soud sám rozhodl o žádosti odsouzeného o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, nepostupoval v souladu s ustanovením § 331 odst. 1 tr. ř.

V závěru stížnosti krajský prokurátor v Praze navrhl, aby Nejvyšší soud ČSR napadené usnesení krajského soudu zrušil a tomuto soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Nejvyšší soud ČSR přezkoumal podle ustanovení § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení a řízení tomuto usnesení předcházející a na podkladě výsledků neveřejného zasedání dospěl k těmto závěrům:

Z obsahu trestního spisu krajského soudu v Praze sp. zn. 1 T 32/79 zjistil, že obviněný I. N. byl ve výše uvedené trestní věci ve vazbě a po vyhlášení odsuzujícího rozsudku usnesením krajského soudu v Praze ze dne 31. 7. 1981 z vazby propuštěn dne 19. 8. 1981. Rozhodnutím téhož soudu ze dne 26. 10. 1982 byla podle § 38 odst. 1 tr. zák. obviněnému celá vazba započtena do uloženého trestu odnětí svobody. Na obviněném I. N. byla tedy z uloženého trestu odnětí svobody vykonána započítáním celá část trestu odnětí svobody požadovaná pro podmíněné propuštění.

Podle § 61 odst. 1 tr. zák. může soud odsouzeného podmíněně propustit na svobodu po výkonu poloviny uloženého nebo podle rozhodnutí prezidenta republiky zmírněného trestu odnětí svobody. V případě obviněného I. N. se zřetelem na použitou právní kvalifikaci pak po výkonu dvou třetin uloženého trestu (§ 62 tr. zák.).

Tato formální podmínka je v posuzovaném případě splněna. Podmíněnému propuštění odsouzeného není pak na překážku, že celá požadovaná část uloženého trestu odnětí svobody (§ 61 odst. 1, resp. § 62 tr. zák.) se považuje za vykonanou dnem právní moci usnesení o zápočtu vazby (§ 38 odst. 1 tr. zák., § 334 odst. 1 tr. ř.). V opačném případě by totiž bylo odsouzeným se zřetelem na další zákonné podmínky § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. prakticky znemožněno o podmíněné propuštění žádat, resp. účinně tohoto zákonného institutu využít. V daném případě je proto v souladu se záměrem zákonodárce zjišťovat další materiální podmínky ustanovení § 61 odst. 1 písm. a) tr. zák. na podkladě zpráv o chování obviněného I. N. jednak ve výkonu vazby a (za dobu od 19. 8. 1981 do současnosti) též ze zpráv z místa bydliště a pracoviště. Je-li důvodné na základě zhodnocení takto zjištěných skutečností a všech dalších okolností předpokládat, že odsouzený povede řádný život pracujícího

člověka, nebylo by na místě odepírat mu dobrodiní podmíněného propuštění jen proto, že požadovaná část trestu byla vykonána započítáním vazby.

Z výše uvedených důvodů proto Nejvyšší soud ČR neshledal námitky uvedené ve stížnosti krajského prokurátora v Praze v tomto směru důvodnými.

Je ovšem třeba přisvědčit námitce krajského prokurátora v tom, že krajský soud v Praze nebyl příslušný rozhodovat o žádosti obviněného I. N. o podmíněné propuštění.

Podle obecného ustanovení o vykonávacím řízení § 315 odst. 2 tr. ř. je pro rozhodnutí související s výkonem trestu a ochranných opatření, není-li dále stanoveno jinak, příslušný soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Výjimečně je pak k rozhodování výše uvedených otázek příslušný jiný soud, přičemž v některých případech je stanovena zvláštní místní příslušnost a zpravidla též zvláštní věcná příslušnost. Jedním z takových případů je příslušnost soudu při rozhodování o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Tu upravuje speciální ustanovení § 331 odst. 1 ve vztahu k § 333 odst. 1 tr. ř. Podle těchto ustanovení o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody rozhoduje okresní soud, v jehož obvodu se trest vykonává.

V posuzovaném případě obviněný I. N. vykonával vazbu po celou dobu ve věznici MS č. 1 v Praze 6, Ruzyni. Je proto v této věci dána místní příslušnost obvodního soudu pro Prahu 6.

Z výše uvedených důvodů Nejvyšší soud ČR ke stížnosti krajského prokurátora v Praze napadené usnesení zrušil a obvodnímu soudu pro Prahu 6 uložil, aby o věci dále jednal a rozhodl (§ 149 odst. 1 písm. b/ a per. analog. odst. 5 tr. ř.).